

ψεις ἐξήρχοντο τῶν πλευρῶν του περιζωνύουσαι αὐτὸ πανταχόθεν. Ὑπερμεγέθη φαντάσματα ἴσταντο ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ πληθὺς ἄπειρος κωπῶν ὑψαῦτο καὶ κατεβιάζετο κρούουσα τὸ κύμα μὲ φοβερόν πάταγον, φωναὶ δὲ βροντώδεις ἔφαλλον τὸ « Ἡμέραι ὀργῆς », συντροφεύμεναι ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν ἀλύσεων.

— ὦ, ζωὴ! ζωὴ! ἐπανελάθεν ἡ ἄγνωστος μετ' ἀπελπισίας. ὦ Φράντζ, ἰδοὺ τὸ πλοῖον! τὸ ἀναγκωρίζεις;

— Ὅχι! τρέμω εἰς τὸ φοβερόν τοῦτο θέαμα, δὲν τὸ γνωρίζω ὅμως.

— Εἶναι ὁ Βουκένταυρος! Οὗτος κατεβρόχθισε τοὺς συμπατριώτας σου. Ἦσαν ἐνταῦθα, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, τὴν ἰδίαν ὥραν, καθήμενοι πλησίον μου εἰς τὴν γόνδολαν ταύτην. Ἐπλησίαζε ὡς πλησιάζει καὶ τώρα. Φωνή τις ἔκραξε — Τίς εἶ; — Αὐστρία, ἀπήντησα. — Μισεῖς ἢ ἐράσσαι; ἐπανελάθεν ἡ φωνή. — Μισῶ, ἀπήντησα, ἡ δὲ φωνὴ ἀνέκραξεν — Ζήθι! — Εἶτα τὸ πλοῖον διέβη ἐπὶ τῆς γόνδολας καὶ κατεπόντισε τοὺς συμπατριώτας σου, ἐμὲ δὲ ἔφερον ἐν θριάμβῳ ἐπὶ τῶν κυμάτων.

— Καὶ σήμερον; . . .

— Οἴμοι! ἡ φωνὴ θά ὀμιλήσῃ ὀσονούπω.

Τωόντι, φωνὴ πένθιμος καὶ ἡχηρὰ ἐπιβάλλουσα σιωπὴν εἰς τὸ τρομερὸν πλήρωμα τοῦ Βουκενταύρου ἔκραξε: — Τίς εἶ;

— Αὐστρία! ἀπήντησεν ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς ἀγνώστου.

Χορὸς βλασφημιῶν ἐξεῤῥάγη ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου ὅστις ἐπλησίαζε μὲ ταχύτητα αὐξουσάν, εἶτα νέα ἐπῆλθε σιωπὴ, ἡ δὲ φωνὴ ἐπανελάθεν.

— Μισεῖς ἢ ἐράσσαι;

Ἡ ἄγνωστος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μὲ φωνὴν βροντώδη ὡς τοῦ κεραυνοῦ.

— Ἐρῶμαι! ἀνεβόησεν.

— Ἐξεπλήρωσας τὸ πεπρωμένον σου; ἐράσσαι τῆς Αὐστρίας, ἀπόθανον Βενετία!

Φωνὴ ἰσχυρὰ, φωνὴ σπαραξικάρδιος καὶ πλήρης ἀπελπισίας διέσχισε τὸν ἀνεμῶν, ὁ δὲ Φράντζ ἐχάθη ὑπὸ τὰ κύματα ἀναβάς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν δὲν εἶδε τὸ παραμικρόν ἢ τε γόνδολα, ἢ ἐρωμένη του καὶ ὁ Βουκένταυρος εἶχαν γίνεαι ἄφαντοι. Μικρὰ μόνον φῶτα ἐλαμπόν μακρόθεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ταῦτα δὲ ἦσαν οἱ φανοὶ τῶν ἀλιέων τοῦ Μονράνου. Ὁ Φράντζ ἐκολύμβησε πρὸς τὴν νῆσον των, ὅπου καὶ ἔφθικεν ἐντὸς μιᾶς ὥρας. . . . Πτωχὴ Βενετία!

Ἡ Βέππα ἔπαυσε τὴν διήγησίν της δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν της, ἄπερ ἐθλιούσαμεν ἐν σιωπῇ χωρὶς νὰ ζητήσωμεν νὰ τὴν προκηγορήσωμεν. Ἀλλ' ἀδύνατος ἀπομάχασα ταῦτα.

— Πολὺ καλὰ, διατί εἴσθε τύσον κατηρεῖς; μὰς εἶπε μετὰ τῆς ἰδιοτρόπου ἐκαίνης ζωηρότητός της. Τοιοῦτον ἀ-

ποτέλεσμα φέρουν ἐφ' ὑμῶν τὰ φαντασιώδη διηγήματα; Δὲν ἤκούσατε ποτὲ νὰ λέγουν περὶ τοῦ Βενετικοῦ Πλούτωνος; Δὲν τὸν ἀπηντήσατε ποτὲ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ εἰς τὸ Αἶδο; Εἶναι καλὸς δαίμων μὴ κακοποιῶν εἰμὴ τοὺς δυνάστας καὶ προδότας. Δύναται νὰ εἶπη τις ὅτι εἶναι τὸ ἀλγθὲς πνεῦμα τῆς Βενετίας; ἀλλ' ὁ ἀντιβασιλεὺς μαθὼν ἐμμέσως πως καὶ συγκεχυμένως τὸ ἐπικίνδυνον συμβάν τοῦ Λέχτεν Στεῖν, παρακάλεσε τὸν Πατριάρχην νὰ κάμῃ μέγαν ἐξορκισμόν ἐπὶ τῶν βίχων, ἔκτοτε δὲ ὁ Πλοῦτων δὲν ἀνεφάνη πλέον.

ΕΑΕΝΗ Ν'

ΕΝΔΟΞΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ.

ΚΟΣΣΟΥΘ.

Ὁ Λουδοβίκος Κοσσούθ, ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ἐγεννήθη ἐν Μονάκ (Monak) ἐν τῷ κομητᾶτι τοῦ Ζεμπλίνου (Zemmlinn) τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1802 ἐξ ἀρχαίας τινὸς Κροατικῆς οἰκογενείας. Τελειώσας τὰς σπουδὰς του ἀνεδείχθη δόκτωρ τῆς νομικῆς κατὰ τὸ 1826 καὶ ἀπεκτιήσατο μεγίστην δημοτικότητα διὰ τῶν φιλελευθέρων ἀγαθειῶν του εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον, καὶ διὰ τῶν μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας μεσιτεῦσέων του κατὰ τὰς ἐνεκεν τῆς ἐπισυμβάσης χολέρας ἐγερθεῖσας διχονοίας. Κατὰ τὸ 1832 ἀπῆλθεν εἰς τὴν Διαιταν τοῦ Πρεσβούργου ἐνθα ἀντεπροσώπευσε τοὺς ἀπόντας βουλευτάς. Ἐκεῖ ἐσύστησε μετὰ τοῦ κόμητος Οὐεσσελενύη (Wesselényi) ἐφημερίδα ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρακτικὰ τῆς Διαιτης (Országgyűlési tudósítások), ἣτις μετὰ τὴν λήξιν τῆς Διαιτης ὠνομάσθη Πρακτικὰ τοῦ Δήμου (Törvényhatósági Tudósítások). Ἡ κυβερνητικὴ πτοηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεῦσεως τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀπηγόρευσε τὴν περαιτέρω δημοσιεύσιν της θέσασα ὑπὸ κράτησιν τὸν Κοσσούθ, τὸν Οὐεσσελενύη καὶ πολλοὺς ἄλλους κατηγορηθέντας ὡς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας καὶ καταδικασθέντας ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς τετραετὴ φυλάκισιν. Ἡ ἀμνηστία ὅμως τοῦ 1840 τοῖς ἐδώρησατο τὴν ἐλευθερίαν, ὁ δὲ Οὐγγρικός λαὸς ἐν τῷ ὑπερμέτρῳ ἐγθουσιασμῷ αὐτοῦ ἐσύστησεν ἐθνικὴν ὑπὲρ τοῦ Κοσσούθ συνεισφοράν.

Τὸ 1841, ὁ Κοσσούθ ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τῆς Πέστης (Pesti-Hirlap), ἣτις μετ' οὐ πολὺ κατέστη τὸ ὄργανον τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν τῆς Οὐγγαρίας. Ἀποσυρθεὶς ὅμως τῆς συντάξεως τοῦ φύλλου ἔνεκεν ἐριδος τινός, ἐνησχολήθη ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ

1847 περί τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον καθυδρίσας μίαν ἐμπορικὴν ἐταιρίαν καὶ μίαν ἐθνικὴν, ἣν ἐπονώμασεν *Ἑταιρίαν Ἀρμυρίας Ἀρωγῆς*.

Περὶ τὸ 1847 τὸ κοινοτάτον τῆς Πέστης ἔστειλεν αὐτὸν ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν Δίαιταν. Ὁ Κοσσοῦθ δι' εὐγλωττίας, περὶ ἧς οὐδεὶς ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του εἶχε ἰδέαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διεχάραξεν ἐν ἀκαρεῖ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα, οὕτινος αἱ κυριώτεραι βάσεις ἦσαν ἡ χειραφέτησις τῶν χωρικῶν, κατάργησις τῶν εἰς τοὺς πολίτας ἐπιβαλλομένων ἀγγαρειῶν καὶ ἡ ἐλευθεροτυπία. Ἐνθάρρυνθεις ὑπὸ τῶν συμβεβηκότων τοῦ φεβρουαρίου 1848 ἐν Γαλλίᾳ, ἀπήγγειλε τὴν 3 Μαρτίου κεραινοβόλον λόγον ὅστις συνετέλεσε οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ ἐπανάστασιν τῆς 13 Μαρτίου. Τότε ἡ Αὐστριακὴ κυβέρνησις ἐδώρησατο τῇ Οὐγγαρίᾳ ἰδιαιτέρον ὑπουργεῖον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κόμητος Βατθιανῆ (Batthyany), λαβόντος τοῦ Κοσσοῦθ τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν οικονομικῶν. Ὁ Οὐγγρος πατριώτης ἀμφιβάλλων ἐπὶ τῆς εὐκρινείας τῶν παραχωρήσεων τούτων, ἐνησχολήθη ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς νὰ προμηθεύσῃ τῇ πατρίδι του, διὰ τῆς ἐκδόσεως τραπεζικῶν γραμματίων, ἱκανοὺς πόρους ὅπως εὑρεθῇ ἐρωδικασμένη ἐν περιπτώσει πολέμου ἢ ὁ Κοσσοῦθ καὶ προέβλεπε.

Συνεπεία τῶν κατὰ τῆς Οὐγγαρίας ἐπανάστασεων τῶν Σλαβικῶν βορείων λαῶν καὶ τῶν ζωηρῶν διενέξεων μεταξὺ τοῦ Κοσσοῦθ καὶ τῶν μετριοφρόνων μελῶν τοῦ ὑπουργείου, ὁ τελευταῖος οὕτως κατέστη, οὕτως εἰπεῖν, δικτάτωρ τῆς Οὐγγαρίας. Μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Πέστης μετέφερε τὴν ἑδρὰν τῆς κυβερνήσεως εἰς Δεβρεκζίν (Debreczin) ἐνθα συνετάχθη τὸ ὑπόμνημα τῆς 14 Ἀπριλίου 1849, τὸ καθιστοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Οὐγγαρίας, τὴν ὀριστικὴν κατάπτωσιν τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀψβούργων καὶ τὴν καθίδρυσιν τῆς δημοκρατίας.

Τὰ τρόπαια τοῦ στρατηγοῦ Γκερτζῆν (Görgey) ἐνέπνευσαν ἀπερίοριστον εἰς τὸν Κοσσοῦθ πίστιν, ὅθεν καὶ κατὰ τὸ 1849 ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ῥηθέντα στρατηγὸν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ τοῦ Δενβίλσκη (Denbinsky). Μετὰ τὴν ἦτταν ὁμῶς τῆς Τεμεσβάρ (Temesvár) καὶ τὰς ἀλυσιτελεῖς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Πασκιέβιτς, ὅπως δαθῇ τὸ Οὐγγρικὸν σέμμα εἰς ἡγεμόνα βῶσσον, ὁ Κοσσοῦθ ἀπὸ τὴν πάσης εὐθύνης ἐπὶ τῆς ἀλεθρίας παραδόσεως τοῦ Βιλάγκος (Vilagos), ἀνέθεσεν πᾶσαν πληρεξουσιότητα εἰς τὸν στρατηγὸν Γκερτζῆν καὶ βλέπων τὴν πάλιν ἀδύνατον μετέβη εἰς τὰ τουρκικὰ μεθόρια ὅπως ἐπιδιεσθῆ διὰ Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκείθεν δι' Ἀγγλίαν. Συλληφθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν περιωρίσθη πρῶτον μὲν ἐν Βιδδινίῳ τῆς Σερβίας ὕστερον δὲ εἰς Κουτσίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὅθεν ἀπελύθη τὸν Αὐγούστου τοῦ 1851, συνεπεία διαμαρτυρήσεων τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερι-

κῆς. Ἐπεδιεσθῆ ὅθεν δι' Ἀγγλίαν ἐνθα ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς· μετὰ παρέλευσιν τινῶν μηνῶν ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν ὅπου ἐξεφώνησε ἀξιωμανημονεύτους λόγους ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μὴ ἐπεμβάσεως καὶ ὅπου ἐσίναξεν συνεισφοράς ὑπὲρ τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους. Ἐπιστρέψας εἰς Λονδίνον κατὰ τὸ 1852, ἀπαδοκίμασεν ῥητῶς τὴν ἐν τῇ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συμβάσαν στάσιν ἐν Μεδιολάνοις σύμπραξίν του.

Κατὰ τὸν τελευταῖον Ἰταλικὸν πόλεμον ὁ Κοσσοῦθ συνετέλεσεν εἰς τὸν κηταρισμὸν τοῦ κοινοτάτου τῆς Γενούης ἐπιφορτισμένος τὸν σχηματισμὸν τῆς Οὐγγρικῆς λεγεῶνος. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν περιβόητον δίκην «Φραγγίσκος Ἰωσήφ κατὰ Λουδοβίκου Κοσσοῦθ,» τὴν λαβοῦσαν χώραν ἐν Λονδίνω, ἧτις ἀπισχόλησε τοσοῦτον τὴν Εὐρωπαϊκὴν δημοσιογραφίαν; Ὁ Κοσσοῦθ εἶχε ἐκτυπώσει μεγίστην ποσότητα τραπεζικῶν γραμματίων φέροντα τὴν ὑπογραφήν του «ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους,» καὶ τὰ ὅποια ὁμοιάζον μεγάλως μετὰ τῶν κατὰ τὸ 1848 ἐκδοθέντων. Τὸ Ἀγγλικὸν δικαστήριον ἀπεράνηθη ὑπὲρ τοῦ Φραγγίσκου Ἰωσήφ.

Ὁ Κοσσοῦθ ζῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του. Εἶναι ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος προικισμένος διὰ φυσιογνωμίας ἐκρηκτικωτάτης καὶ μεγίστης εὐκινήσιας. Ἀναντίρρητον ὑπάρχει ὅτι κατὰ τὰς ἐπισήμους καὶ σόφους περιστάσεις ἔδειξεν σπάνιον πολιτικὸν θάρρος.

I. X. K.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ — Παρισινός τις νεοσύλλεκτος ἀπεστέλλετο κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐν τῷ στρατῷ κατατάξεώς του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Αἶφνης περὶ τὴν λαμπρὴν μιᾶς ἀτραποῦ σῶμα τι ἐνεδρευόντων Γερμανῶν πυροβολεῖ κατὰ τῶν Γάλλων. Ὁ πρωτόπειρος μαχητὴς ἐκπληκτος γενόμενος, ἐκβάλλει τὸν πῖλον του, καὶ προχωρῶν ὑποκλινῶς πρὸς τὸ ἐχθρικὸν σῶμα, — «Ε, κύριοι, λέγει, δὲν βλέπετε ὅτι διαβαίνουσιν ἄνθρωποι; ὀλίγη προσοχὴ!

Η ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΗ — Ἄμα ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ἐκέρδησε τὴν μάχην τοῦ Φοντενουά, ἐξάπέστειλεν ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν του ἵνα κομίσῃ τὴν εἰδήσιν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας, ὅτις, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἐκέρδιζε τὴν αὐτὴν στιγμὴν λαμπρὰν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν μάχην· ἔγραψε ὅθεν πρὸς τὸν βασιλέα Λουδοβίκον διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπασπιστοῦ: *Ἐξώγησα ἐν Φριέδβεργ τὴν ἀπὸ Φορτενοῦά συναλλαγματικὴν σας.*

Η ΑΡΧΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.—Γάστων τις ἔλεξεν ὅτι ἐκ τοσοῦτον ἀρχαίας κατήγετο οἰκογενείας, ὥστε ἐπλήρωνεν ἀκόμη ἐν δάνειον τὸ ὅποῖον οἱ προπάτορές του εἶχον συνο-